

Arrest

nr. 181 694 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BUUACHRU en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die het Iraakse staatsburgerschap bezit. U bent geboren te Bagdad op (...). Uw vader was een handelaar, hij bezit meerdere winkels en huizen in Bagdad.

U behoort tot de stam Al Tamimi. Dit is een sjiitische stam, maar de familie van uw vader zijn soennieten. Hierdoor zijn jullie uit de stam gezet toen u nog jong was.

In 2006 kwamen gewapende mannen – afkomstig van de sjiitische stam Al Saidiy – een winkel van uw vader binnen in Al Shorjah, waar uw vader en oom op dat moment aanwezig waren. Zij sloegen uw vader met een geweer, sloegen uw oom en namen ook uw oom mee. Na het betalen van losgeld werd uw oom vrijgelaten. Hij was gefolterd. Na zijn vrijlating vertrok hij naar Jordanië en u verhuisde met uw

eigen gezin van de wijk Al Khadra naar de wijk Al Ghazaliya. De winkels in Al Shorjah werden gesloten. Eind 2006 – begin 2007 werden deze winkels in brand gestoken door dezelfde stam Al Saidiy. Zij zijn lid van de milities Asa'ib Ahl al-Haq, Jaysh al-Mahdi, het leger en de overheid.

Begin 2008 ging uw vader praten met mannen van Al Saidiy, het gesprek onttaarde in een gevecht. Daarna zijn deze mensen bij jullie thuis binnengevallen in militaire kledij. Zij hebben uw vader apart genomen, op een stoel vastgebonden en hem meerdere keren geslagen. Eén van de mannen zag uw kleine broer A. (...) wenen en daarom besloten ze jullie met rust te laten. Daarna kregen jullie een telefoontje met de bedreiging dat jullie moesten vertrekken. Jullie besloten Bagdad te verlaten en trokken via Damascus naar Al Zabadani, Syrië.

U verbleef gedurende zeven jaar met uw gezin in Syrië. Doordat de veiligheidssituatie daar verslechterde, besloot u op 28 augustus 2015 naar Turkije te trekken. Een week of twee weken later kwam uw familie ook in Turkije aan. Uw familie bleef in Turkije maar uzelf reisde via Griekenland door naar België, alwaar u bent aangekomen op 16 september 2015 en op 17 september 2015 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw origineel nationaliteitsbewijs neer, uw originele identiteitskaart, een origineel vluchtelingencertificaat van UNHCR Syrië op naam van uw vader (waar ook u op vermeld staat), een origineel vluchtelingencertificaat van UNHCR Syrië op naam van uw moeder, een kopie van de lidkaart van de Kamer van Handel op naam van uw vader, en kopieën van de identiteitskaarten en de nationaliteitsbewijzen van uw moeder, uw twee broers en uw vier zussen. U toont ook tijdens het gehoor een foto van een document van de VN in verband met uw oom en een foto van een migratiekaart uit Bagdad.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u begin 2008 uw land van herkomst – namelijk Irak – omwille van problemen die uw vader en uw oom hadden met de sjiitische stam Al Saidiy die deel zou uitmaken van de milities: mensen van deze stam hadden uw oom ontvoerd (hij werd later vrijgelaten in ruil voor losgeld), hadden winkels van uw vader in brand gestoken en waren bij jullie thuis binnengevallen. Nadien verbleef u met u familie in Al Zabadani, Syrië, alwaar u in augustus 2015 gevlucht bent wegens het algemeen geweld. U geeft aan dat u niet terug kan naar uw land van herkomst Irak omwille van de problemen van uw familie in 2006-2008. U haalt ook het algemene geweld tussen soennieten en sjiieten in Bagdad aan (CGVS, p. 9 e.v.).

Welnu, uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat uw ouders op 18 januari 2011 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië – ook u staat vermeld op deze UNHCR-certificaten (documenten 3-4). De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of

de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 18 januari 2013 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Wat betreft deze vrees, spreekt u ten eerste over de ontvoering van uw oom in ruil voor losgeld, een brandstichting in de winkels van uw vader en de inval bij uw ouders thuis in de periode 2006-2008; allemaal het werk van leden van de sjiietische stam Al Saidiy (CGVS, p. 9-15). Het CGVS merkt hieromtrent op dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk zou zijn gevisieerd omwille van deze gebeurtenissen en dat u niet aannemelijk maakt dat u hierdoor tegenwoordig zelf problemen zou kennen in uw land van herkomst. U geeft aan dat u in Bagdad zeker zou worden ontvoerd of vermoord als de belagers van uw familie daar zouden weten dat u de zoon van K. (...) (i.e. uw vader) bent, doch het gaat hier enkel om speculaties en vermoedens van uw kant. U reikt doorheen uw verklaringen immers geen overtuigende elementen aan waarom dit effectief zo zou zijn. Zo blijkt u bijvoorbeeld niet over nieuws te beschikken over de familie waar uw vader en uw oom destijds problemen mee hadden (CGVS, p. 14). Dienaangaande dient gezegd dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel en/of actueel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Hier slaagt u niet in. Ook dient te worden opgemerkt dat, niettemin begrip kan worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd op het moment van de feiten (2006-2008), er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat indien de vroegere problemen van uw vader en uw oom in uw hoofde vandaag nog steeds aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, uw vader en/of uw oom u hiervan op de hoogte zou hebben gebracht en u zodoende in staat zou kunnen zijn uw vrees voor vervolging ter zake te concretiseren tegenover de bevoegde diensten van het land waar u internationale bescherming aanvraagt. Indien u omwille van de voormalige problemen van uw vader en uw oom zelf een actuele vrees voor vervolging koestert, kan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om hieromtrent zelf informatie te verkrijgen van uw vader en/of uw oom en u zodoende uw vrees ter zake in concreto aannemelijk zou kunnen maken. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe om een gegronde reden niet bij machte zou zijn geweest – uit uw verklaringen blijkt immers dat u nu nog contacten onderhoudt met uw vader en oom (CGVS, p. 5 & p. 15).

Daarbij dient gewezen te worden op het volgende. Volgens uw verklaringen wonen twee van uw ooms langs vaderskant op dit moment nog steeds in de wijk Al Khadra in Bagdad. Dit is dezelfde wijk waar u en uw gezin tot halverwege 2006 hebben gewoond en waar jullie zijn weggetrokken uit angst dat de belagers van uw familie jullie zouden weten te vinden (CGVS, p. 4-5, p. 9). Het is toch opvallend dat de broers van uw vader nog op dezelfde plaats verblijven als waar uw vader met zijn gezin (o.a. met u) destijds vertrok – dit vormt andermaal een indicatie dat de actualiteit van de problemen van uw familie in zijn perspectief bekeken moet worden. Wanneer dieper ingegaan wordt op de actuele situatie van deze ooms, haalt u aan dat ze zeer recent – naar eigen zeggen drie weken of een maand voor het gehoor op het CGVS – bedreigd zouden zijn, maar het CGVS heeft ernstige twijfels bij deze door u aangehaalde feiten. U kan dit immers amper hard maken: u weet niets over deze incidenten te vertellen; u kan geen bijkomende informatie geven. U zou van deze bedreigingen op de hoogte zijn doordat uw vader met uw moeder sprak terwijl u met haar aan het telefoneren was, maar u zou hier zelf niet verder naar gevraagd hebben. De verklaring dat u dit niet deed omdat u geen problemen meer wou en 'meer dan genoeg had', is in deze weinig aannemelijk (CGVS, p. 14). Er kan immers redelijkerwijs van u worden verwacht dat u enige interesse aan de dag legt in verband met deze feiten als dit zou inhouden dat u actueel zelf ook gevaar zou lopen en u afdoende pogingen binnen uw mogelijkheden onderneemt om zich te vergewissen van wat er preceis gebeurd is, te meer op een asielzoeker de verantwoordelijkheid rust overtuigend aan te tonen dat hij een gegronde, actuele vrees voor vervolging te koesteren heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hierop gelet, kan u niet overtuigen van de bedreigingen die uw ooms onlangs zouden hebben ontvangen en dient nogmaals gewezen te worden op het feit dat zij gewoon hun leven verderzetten op de plaats waar uw gezin destijds problemen ondervond.

Ten tweede haalt u aan dat u en de familie van uw vader, toen u nog heel klein was, uit de grote stam Al Tamimi zijn gezet omdat jullie soenieten zijn, terwijl de rest van de stam sjiiet is. U weet niet of dit enig

invloed heeft gehad op jullie dagelijks leven (in Irak), maar volgens u werden jullie daardoor wel 'zwakke mensen' (CGVS p. 3 & p. 9-10). U toont hiermee echter niet aan waarom dit element dermate problematisch zou zijn dat u hierdoor op dit moment niet terug zou kunnen naar Irak. Immers, uit het louter verwijzen naar een andere geloofsstrekking van uw stam blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen.

Ten derde verklaart u over uw land "Het begin, ons land is nul. Het tweede punt, het is overal oorlog. Gevechten tussen soennieten en sjiieten. Wat kan ik in mijn land doen, er is geen toekomst, er is niets." (CGVS, p. 14). Welnu, wat betreft dergelijke problemen, kan verwezen worden naar de laatste alinea's van deze beslissing die gaan over de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst, en meer bepaald over Bagdad, de plaats waar u vandaan komt (zie onder).

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een actuele, gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u tegenwoordig een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de foto van een migratiekaart en de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw moeder, uw twee broers en uw vier zussen bevatten louter informatie over uw identiteit en nationaliteit en die van uw gezinsleden. De lidkaart van de Kamer van Handel op naam van uw vader indiceert dat hij destijds tewerkgesteld was als handelaar, meer niet. De vluchtelingencertificaten van UNHCR Syrië op naam van uw ouders (waar ook u op vermeld staat) werden reeds besproken (zie boven). De foto van een VN-document in verband met uw oom die u tijdens het gehoor toont, toont aan dat ook hij erkend werd door UNHCR in Jordanië, maar is – naar analogie met de UNHCR-documenten van uw ouders – niet van dien aard dat het bovenstaande vaststellingen zou kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. μ

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10 en 11 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van "het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM,

141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag”, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De schending van de artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift vooreerst dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat zij en haar familie vervolgd werden in 2006 en 2008 door de sjiitische stam Al Saidiy. Zij wijst erop dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten een cyclisch gebeuren is en dat de spanningen en wraakgevoelens tussen soennieten en sjiieten na het offensief van IS in 2014 opnieuw aangewakkerd werden. In dit verband verwijst zij tevens naar het arrest nr. 164 944 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 maart 2016 waarin dit werd bevestigd.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat de ontvoering van de oom van verzoekende partij in ruil voor losgeld, de brandstichting in de winkels van haar vader en de inval bij haar ouders thuis in de periode 2006-2008 op zich niet betwist worden, doch blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij persoonlijk zou zijn gevisieerd omwille van deze gebeurtenissen en maakt zij niet aannemelijk dat zij hierdoor tegenwoordig zelf problemen zou kennen in haar land van herkomst. Verzoekende partij geeft weliswaar aan dat zij in Bagdad zeker zou worden ontvoerd of vermoord als de belagers van haar familie daar zouden weten dat zij de zoon van K. (i.e. haar vader) is, evenwel gaat het hier enkel om speculaties en vermoedens van haar kant en reikt zij doorheen haar verklaringen geen overtuigende elementen aan waarom dit effectief zo zou zijn. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst en in het bijzonder naar het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in Irak volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opvallend acht dat de broers van haar vader nog op dezelfde plaats verblijven als waar haar vader met zijn gezin (o.a. met verzoekende partij) destijds vertrok, wijst verzoekende partij erop dat haar ooms niet over genoeg financiële middelen beschikken om het land te verlaten en evenmin zich elders kunnen vestigen in Bagdad daar alle andere wijken in handen van sjiieten zijn. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog dat haar oom in januari 2016 nog telefonisch bedreigd werd nadat deze zijn winkel in een sjiitische wijk trachtte te openen. Dat verzoekende partij hierover niet meer details kan geven kan haar niet verweten worden, daar het voor haar immers reeds vaststond dat zij niet naar Irak kon terugkeren en zij – vanuit haar oogpunt – dan ook reeds voldoende informatie had. Bovendien moet er rekening mee gehouden worden dat zij psychologisch zeer getroffen is door de situatie en zeer depressief is. Zij is dan ook niet meer in staat om *“zich overbezorgd te maken over al de problemen die zijn familie voorkomt in zijn land van herkomst omdat hij het mentaal niet meer aankan”*.

2.2.6.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat het gegeven dat haar ooms gewoon in dezelfde wijk zijn gebleven als waar haar vader met zijn gezin (o.a. met verzoekende partij) destijds vertrok uit angst dat de belagers van hun familie hen zouden weten te vinden wel degelijk de door verzoekende partij beweerde actualiteit van de problemen van haar familie ondergraaft. Gelet op de ernst van de eerdere bedreigingen, kan, indien de problemen van haar familie nog steeds actueel zijn, immers verwacht worden dat haar ooms op zoek zouden gaan naar een andere verblijfplaats dan deze wijk waar zij makkelijk gevonden en benaderd kunnen worden door de belagers van de familie. De uitleg dat haar ooms slechts over beperkte financiële middelen beschikken en dat alle andere wijken in handen van sjiieten zijn volstaat niet om te verklaren waarom haar ooms, indien hun leven werkelijk in gevaar zou zijn, uitgeredend in diezelfde wijk blijven waar haar vader met zijn gezin destijds vertrok uit angst voor hun belagers.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij de recente bedreiging aan het adres van haar ooms allesbehalve hard maakt, daar zij niets over deze incidenten weet te vertellen en zij geen bijkomende informatie kan geven. Ter vergoelijking hiervan herhaalt verzoekende partij de door haar gegeven uitleg tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij reeds over genoeg informatie beschikte om te weten dat haar leven in gevaar was in Irak. Door verwerende partij werd dienaangaande evenwel terecht gemotiveerd dat deze uitleg niet aannemelijk is daar redelijkerwijs van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij enige interesse aan de dag legt in verband met deze feiten als dit zou inhouden dat zij actueel zelf ook gevaar zou lopen en zij afdoende pogingen binnen haar mogelijkheden onderneemt om zich te vergewissen van wat er precies gebeurd is, te meer op een asielzoeker de verantwoordelijkheid rust overtuigend aan te tonen dat hij een gegronde, actuele vrees voor vervolging te koesteren heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het louter opnieuw opwerpen van diezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas. Dat zij niet in staat zou zijn zich hierover verder te informeren omwille van psychologische problemen betreft voorts een blote bewering daar zij haar psychologische problemen op generlei wijze staft aan de hand van een medisch attest.

2.2.7. Wat betreft verder nog de bemerking van verzoekende partij dat verweerder niet betwist dat zij en haar familie uit de Al Tamimi stam werden gezet omdat zij soenniet zijn geworden en dat zij dan ook niet meer op de steun van hun clan konden rekenen, wijst de Raad er evenwel op dat door verwerende partij omtrent het gegeven dat verzoekende partij en de familie van haar vader, toen verzoekende partij nog heel klein was, uit de grote stam Al Tamimi zijn gezet omdat zij soennieten zijn, terwijl de rest van de stam sjiit is, het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Ten tweede haalt u aan dat u en de familie van uw vader, toen u nog heel klein was, uit de grote stam Al Tamimi zijn gezet omdat jullie soennieten zijn, terwijl de rest van de stam sjiit is. U weet niet of dit enig invloed heeft gehad op jullie dagelijks leven (in Irak), maar volgens u werden jullie daardoor wel ‘zwakke mensen’ (CGVS p. 3 & p. 9-10). U toont hiermee echter niet aan waarom dit element dermate problematisch zou zijn dat u hierdoor op dit moment niet terug zou kunnen naar Irak. Immers, uit het louter verwijzen naar een andere geloofsstrekking van uw stam blijkt geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen.”* Met de loutere herhaling dat zij en haar familie uit de Al Tamimi stam werden gezet en dat zij niet meer op hun steun kunnen rekenen, hetgeen inderdaad nergens betwist wordt, wordt op geen enkele manier afbreuk gedaan aan voormelde motivering waaruit blijkt dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat het gegeven dat zij en haar familie uit de Al Tamimi stam zijn gezet dermate problematisch zou zijn dat zij hierdoor op dit moment niet terug zou kunnen naar Irak.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat *“de sjiieten in Bagdad een plan hebben om soennieten uit te roeien of ten minste hen uit te zetten van Bagdad”* – ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel aangaande de sjiitische milities in Bagdad (bijlage 4) – en stelt dat de ernst van het sektarisch geweld recent bevestigd werd in het arrest nr. 167 850 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 mei 2016, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu zij niet aantoonbaar dat de problemen van haar familie die zij destijds in de periode 2006-2008 hadden met personen van de stam Al Saidiy, die lid zijn van de milities Asa’ib Ahl al-Haq, Jaysh al-Mahdi, het leger en de overheid, nog actueel zijn en dat deze vroegere problemen van haar vader en oom in hoofdzaak van verzoekende partij zelf vandaag nog steeds aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat betreft het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst, merkt de Raad nog op dat dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.9. Verder stelt de Raad nog vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, noch uit het administratief dossier, noch uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verweerder partij daaraan het rapport *“Absolute Impunity. Milita Rule in Iraq”* van Amnesty International heeft toegevoegd. In zoverre de daaruit door verzoekende partij geciteerde passages getuigen van mensenrechtenschendingen begaan door de sjiitische milities in Irak, kan dergelijk algemeen rapport hoe dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

2.2.10. Wat betreft ten slotte nog het verweer van verzoekende partij dat verweerder partij artikel 4 PR CGVS heeft geschonden door niet in alle objectiviteit, individualiteit en onpartijdigheid te werk te gaan, stelt de Raad evenwel vast dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De Raad verwijst in dit verband tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.13.. Dat verweerder partij niet objectief en niet onpartijdig te werk zou zijn gegaan, toont verzoekende partij verder op geen enkele manier aan.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Zij voert aan dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert – de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) – onvoldoende actueel is gelet op de gebeurtenissen die zich sindsdien nog hebben voorgedaan. Zij somt in haar verzoekschrift verschillende recente (zware) aanslagen en andere veiligheidsincidenten in de periode juni-begin augustus 2016 op. In dit verband verwijst verzoekende partij tevens naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat de informatie waarop het commissariaat-generaal zich baseerde bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad onvoldoende actueel was. De Raad stelt evenwel vast dat *in casu* door verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie wordt neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016.

De Raad stelt vast dat uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) en de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, in dit kader blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond

er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat "*de weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming in 2016 aan verzoeker, dat afkomstig is uit Bagdad, terwijl men aan zijn Iraakse landgenoten in 2014 en 2015, afkomstig uit dezelfde regio (namelijk de provincie Bagdad) en waar er dezelfde graad van willekeurig geweld heerste als vandaag een ontegensprekelijke schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM, 141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag.*" en dat "*krachtens het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel verweerder consequent moet zijn in haar beleid en dat verzoeker, als rechtszoekende een legitiem verwachting mag hebben vanwege verweerder opdat de subsidiaire bescherming hem diende te worden toegekend rekening houdend met de systematische toekenningsbeslissingen van verweerder in de loop van het jaar 2014 en wetende dat de situatie in 2016 tot nu toe beduidend ernstiger is dan de situatie in 2014 voor dezelfde tijdsperiode*", stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van voormelde artikelen en rechtsbeginselen te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekende partij in verband met het COI-rapport van 23 juni 2016 waarop verwerende partij zich baseert bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad de schending aanvoert van artikel 26 PR CGVS, wijst de Raad erop dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "*(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die*

informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat het door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapport – dat een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat niet wordt gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Verder is de Raad van oordeel dat de kritiek die verzoekende partij uit op de cijfers in voormelde COI-focus van 23 juni 2016 niet kan overtuigen. Meer bepaald betoogt verzoekende partij dat in de COI-Focus slechts melding gemaakt wordt voor 39 incidenten voor het ganse jaar 2015, terwijl de website *Musings on Iraq* 2.631 incidenten registreerde voor 2015. Voor de eerste maanden van 2016 (tot 31 mei 2016) maakt de COI-Focus melding van 17 aanslagen, terwijl de website *Musings on Iraq* 817 incidenten registreerde voor de drie eerste maanden van 2016 en 1.438 incidenten tot op de dag van 7 juni 2016. De website *Iraq Body Count* telde voor de maand januari 2016 alleen al 189 incidenten. Verzoekende partij verwijst dienaangaande tevens naar een rapport van *Caritas International* waarin dezelfde kritiek aangevoerd wordt. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat daar waar in de COI-Focus de 39 zware aanslagen in 2015 en de 17 zware aanslagen in de eerste maanden van 2016 worden opgesomd, uitdrukkelijk aangegeven wordt dat in deze lijsten slechts de heel zware aanslagen opgenomen worden en dat dit geen exhaustieve lijst van de veiligheidsincidenten in deze periode betreft. Deze cijfers kunnen dan ook bezwaarlijk vergeleken worden met de cijfers die verzoekende partij haalt van de websites *Musings on Iraq* en *Iraq Body Count* die het totaal aan veiligheidsincidenten weergeven.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 3 en 4) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – zij verwijst naar cijfers op de website *Iraq Body Count* en de website van *UNAMI* die betrekking hebben op de periode januari 2014 tot begin augustus 2016 en waaruit blijkt dat er in Bagdad regelmatig terreuraanslagen plaatsvinden en dat hierbij burgerslachtoffers vallen en legt daarnaast de nadruk op de zware aanslagen in mei 2016 en de zware aanslag in de Karrada wijk op 3 juli 2016 waarbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij opmerkt dat uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus blijkt dat zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006-2007 het openbare leven in de stad niet stilviel en dat zij dan ook de relevantie niet inziet van dit argument, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 166 156 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 april 2016 *in casu* niet dienstig is daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. De Raad wijst er verder nog op

dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog twee documenten neer.

Wat betreft het document d.d. 17 februari 2008 waaruit blijkt dat verzoekende partij uit de stam Al Tamimi werd gezet, merkt de Raad op dat dit op zich niet betwist wordt. De Raad herhaalt dienaangaande dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoont waarom dit element dermate problematisch zou zijn dat zij hierdoor op dit moment niet terug zou kunnen naar Irak.

Wat betreft de dreigbrief d.d. 25 oktober 2016 van de militie AAH, stelt de Raad vast dat dit louter een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT